

# Joves i alternatius

Fa dues setmanes parlàvem de joves polítics, de gent de partit. Els d'aquesta setmana són xics i xiques que han decidit de participar en la vida pública a través de la faena en moviments alternatius, en sindicats, en organitzacions que no lluiten pel poder sinó, potser, més aviat, «contra» el poder.

Carles Ruiz/Fúlvvia Nicolás



DOMÈNEC UMBERT

## Antònia Jornet, Moviment de Defensa de la Terra

Antònia Jornet, membre del Secretariat Nacional del Moviment de Defensa de la Terra, és l'excepció que confirma la regla de la presència minoritària de la dona en llocs de responsabilitat política. Quan tenia 16 anys, va entrar als Comitès de Solidaritat amb els Patriotes Catalans; posteriorment, ingressà en el PSAN i participà en tot el procés d'elaboració de l'MDT. Es defineix com a independentista: «primer, vaig ser independentista per sentiment; després, per reflexió», diu. El proper 22 de juny farà 22 anys, coincidint amb les eleccions generals, i la casualitat la fa riure, perquè riure sempre i creu que «el riure és una eina política».

L'Antònia treballa des dels 16 anys. I actualment és decoradora de porcellana a Mataró. Opina que els anys seixanta no l'han afectat directa-

ment «ni gens ni mica». L'herència familiar es limita a parlar el català:

«A nivell ideològic, ha estat un trencament, perquè la meua mare és testimoni de Jehovà». Per la seva edat no va viure la por al franquisme, però parla d'altres pors: «Els aparells de la democràcia són més subtils, però molt més repressius també. És diferent, és una repressió socialdemòcrata».

Malgrat el desencís de la transició, Antònia considera que hi ha tot un relançament polític de la joventut, mentre que «la gent gran ha passat i es dedica a votar exclusivament». Per a ella, la política, en aquests moments, és el seu país. «Estic segura que Catalunya serà independent i que tindrem ambaixada a Madrid. La lluita armada és una part important dintre de la lluita del nostre poble».

## Oriols Ferrer, la Crida

Oriol Ferrer encara recorda un dia que dinava amb un company seu al menjador del col·legi Claret. Devien tenir vuit anys i la seva conversa girava sobre com declarar la guerra als espanyols. Avui es defineix com a «independentista d'esquerres». El futur que veu per als Països Catalans és el de la independència. «Per això, m'estic trencant les banyes», diu l'Oriol, ex-portaveu i membre de la Crida. El seu primer compromís polític va ser amb la campanya de Xirinacs al Senat, quan tenia 15 anys. «Després, vaig entrar en la Crida, perquè em va semblar que és l'única cosa que pot dinamitzar una expectativa de cara al futur».

L'Oriol, que té 23 anys, no va viure el franquisme, però afirma que sent por avui dia: «No estem en una dictadura, però ací, davant els nostres locals, hi ha vigilància policial, els nostres telèfons estan intervinguts». Creu que la democràcia «és viure intensament la vida social» i que certs partits intenten «tirar enrere tot el que sigui

mobilitzacions». «La classe política s'ha creat ara i, com a classe, està a mil anys de la gent que els vota», afegeix.

L'estiu passat, l'Oriol va anar a Nicaragua a la Setmana Internacional per la Pau, que convocà d'Escotto un mes després d'abandonar el seu deju-ni. Afirma que la gent està amb la re-



DOMÈNEC UMBERT

volució i qualifica d'injustícia històrica l'actitud de poc compromís dels països occidentals. «És clar, evidentment, els Estats Units perden una hegemonia, però es tracta precisament que vagin perdent totes les seves hegemònies». L'Oriol, que porta una arracada a l'orella, opina que l'esquerra té un problema d'imatge i de discurs. «S'ha de ser molt més clar», diu.

## Conxa González González, Coordinadora Pacifista

Conxa González González entrà a participar en el moviment estudiantil quan feia el batxillerat a l'institut Benlliure, de València, un dels plan-ters de la contestació juvenil en els

anys de la transició. Després, entraria en contacte amb el grup que redactava la revista *Malahierba*, de caire llibertari, i d'allí, convençuda per les idees llibertàries, s'afilià a la CNT. La seua activitat pública, tanmateix, s'ha centrat en el Moviment Pacifista, des del treball en la Coordinadora per la



JORDI VICENT

Pau i el Desarmament del seu barri, el «Califat Independent» de Benimaclet, i en la darrera campanya del referèndum, com a portaveu de la Coordinadora Pacifista del País Valencià.

«Estic per la utopia, jo em considere anarquista... però crec que aquestes són paraules molt deteriorades pel sistema», diu Conxa, vint-i-quatre anys, filla d'emigrants, formada en el marxisme. «Pense que els partits de l'esquerra clàssica han de reconvertir-se totalment, que cal treballar des dels moviments socials, i les idees anarquistes tenen un paper important a jugar com a filosofia».

Conxa, que assegura no tenir líders «tot i que m'ha interessat molt la figura de Daniel Cohn-Bendit, un dels caps del maig del 68», pensa que la revolució ja tan sols és possible en els països subdesenvolupats, «perquè en els estats capitalistes avançats l'estat té un aparell militar i repressiu més fort que mai», i aspira a transformar la societat «dia a dia», «des dels comportaments quotidians, amb uns pressupòsits alternatius: sindicalisme, pacifisme, ecologia, feminisme...» Treballadora i estudiant de Magisteri, Conxa diu que té por, per damunt de tot, del control de l'estat sobre la

societat: la llei antiterrorista, la manipulació de la informació, el militarisme...»

### Marc Antoni Llerena Caridad, Comissions Obreres

Marc Antoni Llerena treballa des dels quinze anys. «He fet de tot: del mosso d'hotel, instal·lador de TV, ebenista, pastisser...», diu, «i ara estic aturat, com molts d'altres». Pràcticament tot el seu temps, doncs, el dedica al seu treball en la secretaria de la Joventut del Sindicat Comissions Obreres, a València, on s'ocupa d'informar els joves «sobre coses com els drets laborals, servei militar, treball submergit, acomiadaments...». Es defineix políticament com a «revolucionari, sindicalista, comunista... si és que els comunistes de la nova esquerra estan, com jo, per uns valors morals transformadors de la societat».

Sindicalista, «perquè crec que cal defensar els drets dels treballadors», diu que no ha arribat a patir la por al franquisme, «perquè era molt jove», però que té terror al control de l'estat, «que encara funciona amb una repressió a tots els nivells, que no acabà



JORDI VICENT

JORDI VICENT

amb la mort de Franco». Marc Antoni es manifesta convençut que «els joves són la gran assignatura pendent de la democràcia», que hi continua havent una «dictadura de l'edat», i pensa que la classe treballadora «ha de recuperar la seua identitat com a classe». «Les reivindicacions puntuals, la dinàmica diària dels sindicats actuals,

corren el perill d'oblidar els conceptes de modernitat, solidaritat, ajuda mútua... que els sindicats històrics feren seus».

Marc Antoni, que es reconeix utòpic, assegura que treballa «per acabar amb un món hipòcrita, injust, autoritari, progressivament militaritzat...» i pensa que cada jove, a dins, «té un llibertari en potència».

### Gustavo Gardey, Unión General de Trabajadores

Gustavo Gardey, Secretari d'Acció Institucional del sindicat UGT a València, té vint-i-quatre anys i una feina que el torna boig d'alegria. «M'agrada perquè s'escapa una mica



del que ha estat sempre la dinàmica sindical d'accions i reivindicacions puntuals... es tracta de coordinar la participació del sindicat en institucions públiques i entitats de tota mena». Tot i que assegura que presta suport al projecte polític del partit en el govern, «sobretot pel seu interès per fer una societat més igualitària, més lliure», pensa que encara queden moltes coses per democratitzar: «com la justícia, o la situació dels treballadors».

De la gestió socialista el preocupa «la rigidesa de la política econòmica, que hauria d'afavorir més la classe treballadora». Tanmateix, a Gustavo, li costa creure que hi haja col·lectius que no es troben a gust dins d'aquesta societat. «Crec que hi ha un lloc per a tots, que hi ha motius objectius per estar bé, que ja no hi ha repressió a cap nivell».

L'any passat, aquest jove tingué

l'oportunitat de viure una experiència important, que qualifica com «allò més proper al franquisme que he vist fins ara». Ell i altres companys socialistes acompanyaren a l'Uruguai un grup de xiquets fills d'emigrants polítics. «Era el darrer mes de la dictadura, i vaig poder sentir molt a prop tota la barbàrie del terror: la tortura, les desaparicions, la repressió...».

Gustavo, citant una frase de Rosa Luxemburg, creu que «cal superar abans les desigualtats de classe que els enfrontaments nacionals», i dóna a l'autonomia del País Valencià un contingut sobretot econòmic i administratiu. Allende i Olof Palme són dues de les personalitats polítiques que més admira i, Nicolas Redondo, el seu líder sindical.

### Luis Martín Cruz, Confederación Nacional de Trabajadores

Luis Martín Cruz va nàixer a Madrid ara fa vint anys. Pertany al Comitè «regional» de la CNT, i treballa a la secretaria d'Acció Social d'aquest sindicat —sector «renovat»— a València. En el seu vacil·lant català d'aprenent —«tot just estic comen-



JORDI VICENT

çant»—, es defineix com a «llibertari, dins d'una pràctica anarco-sindicalista», i desconfia sistemàticament de tots els que presumeixen de puresa ideològica, «perquè sempre estan en perill de caure en el fanatisme».

Fa dos mesos el van traure definitivament de casa, «perquè no ens ente-

niem, la meua família és conformista, molt de classe mitjana», i ara es guanya la vida com pot, alhora que estudia el batxillerat nocturn. Antimilitarista, agnòstic, i pacifista convençut, assegura que la democràcia parlamentària «adorm el sentit crític de la gent, sobretot de la joventut», i pensa que la repressió «de tota mena» encara és ben viva a la nostra societat. «Encara m'han fet cantar el Cara al Sol a l'escola», diu, i té ben clar que el franquisme no va morir el 75.

Pel que fa al sindicalisme, Luis es plany que «corre el perill de devaluar-se, si continua reduint la lluita obrera als temes puntuals», però té l'esperança que es cree una nova solidaritat, «perquè la crisi és forta i les lluites puntuals són molt continuades, creen un costum de treball en comú». Els sindicats majoritaris, però, UGT i CCOO, «ja no mantenen ni les reivindicacions clàssiques, s'han deixat absorbir», assegura. Abstencionista convençut —«només votaria en casos com el de l'OTAN»—, diu que la seua forma de participar en la vida pública «només pot ser en el treball sindical i en col·lectius alternatius, perquè d'això sí que puc veure un resultat tangible: èxit o fracàs». □

**VIVENDES UNIFAMILIARS**

EN PLA DE L'ESTANY, AMB LA MILLOR ORIENTACIÓ DE PORT SAPLAYA • SALÓ MENJADOR • XEMENEIA-LLAR • CINC I SIS DORMITORIS • CUINA TRES BANYS I LAVABO • FUSTERIA DE MOBILA • CALEFACCIÓ INDIVIDUAL • AMPLI SOTERRANI D'US PRIVAT • FINANÇACIÓ FINS A 20 ANYS

**PORT SAPLAYA**

• INFORMACIÓ I VENDES: Autopista València-Barcelona, Km. 4,5 (EIXIDA 2), tel. 371 36 11. I en FICSA Pau, 11. tels. 332 34 02/3/4.

VALENCIA 4,5 Km. AUTOPISTA BARCELONA PORT SAPLAYA

PLA PARCIAL APROVAT PER O.M. 21-1-76